

„To jednou jsem šel kolem hřbitova, zahlédl jsem jeden hrob, který mne moc zaujal. Přišel jsem k němu, byl osamocený, tak jsem zapálil svíčku a položil jí na něj, ani jsem nevěděl, jestli v tom hrobě leží muž, nebo žena. Přišel jsem domů, převlékl jsem se a ulehl jsem ke spánku. Najednou jsem zacítil krásnou vůni růží. Probral jsem se a u mne stála krásná žena, měla hnědé vlasy a hnědé oči a pověděla milým hlasem: „Děkuji, že jsi zapálil svíčku na opuštěném hrobě. Děkuji. Za to ti něco dám.“ Nechápal jsem, lehl jsem si a znovu jsem usnul. Když nastal další den, navštívil jsem hrob znovu, tentokrát jsem měl s sebou růži. Položil jsem jí na hrob a pověděl jsem: „Děkuji ti za návštěvu.“ Kolem mne prošel slabý váněk, usmál jsem se a odkráčel jsem pryč. Uplynul už týden a já jsem se seznámil s hezkou ženou, do oka jsme si padli. Byl jsem udivený, ale měla krásné hnědé vlasy a hnědé oči. Představila se mi: „Jsem Jana, její sestra. Má sestra zemřela.“ „No a po roce jsme se vzali a měli jsme spolu dvě krásné děti.“ Už věřím na náhody.“